

rammer en saadan Kvinde, er væsenlig forskjellig i de forskjellige Samfundslag.

Hvad det Spørgsmaal angaar, om 500 Kr, er et tilstrækkeligt Vederlag, da er det maaske næppe nok, om end Summen i de sidste 20 Aar er bleven forøget fra 200 til 500 Kr. En betydelig Forøgelse af dette Beløb vilde i langt højere Grad end nu gjøre Benyttelsen til et Privilegium for de Formuende.

For Fødselsstiftelsen selv vilde det være en Lettelse, om Adgangen til at føde hemmelig blev afskaffet, den vilde derved spares for det betydelige Arbejde, Forsorgen for Børnene medfører. Men som den, der kjendte disse Forhold, havde han troet at burde advare imod at afskaffe en Ordning, der var til Fordel for begge de interesserede Parter, Moderen og Barnet, og ikke til Skade for nogen.

De danske Forfatterinder og Kritiken.

Arkitekt Kleins „tungsindige Bekjendelse“ var næppe forstummet, før Hr. P. Hansen forsvandt i sin Oldsagssamling og med iltærdig Hast reddede nogle „antediluvianske“ Rester fra at smuldre hen i Forglemmelse. Hvor ældgamle disse Rester maa være, derom faar man først rigtig klart Begreb, naar man har læst hans Artikel „Kvindesagen for Erfaringens Domstol.“

Det var et fortjenstfuldt Arbejde. Takket være ogsaa Holger Drachmanns „Alvorsord“; Henrik Ibsens højst betænkelige, for ikke at sige samfundsfjendtlige „Gespräche med Fru Laura Kieler“ og Kiellands rent ud Louise Michel'ske „Fremtidshustru“ — tilmed „med dobbelt Bogholderi“ — gjorde det ligefrem „paatrængende nødvendigt.“

Trykket af Samvittighedsnag over „Nationaltidendes“ Kvindedyrkelse rødede Hr. H. om blandt lutter „Fossilier“, og blandt de „Legemer, der opgraves af Jorden“ gjorde han et højst mærkeligt Fund, nemlig „Nationaltidendes“ forhistoriske Komplimenter. Skulde „Nationaltidende“ virkelig have saa mange Forsteninger paa sin Samvittighed?